

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/164/2016
Identifikačné číslo spisu:	7011898547
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7011898547.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J. J., bývajúcej v Y., proti žalovanému A. J., bývajúcemu v Y., zastúpenému JUDr. Jozefom Göblom, advokátom so sídlom v Košiciach, Jantárova č. 30, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 8 C 155/2003, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2013 sp. zn. 9 Co 4/2011, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. marca 2011 č. k. 8 C 155/2003-192 zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX, katastrálne územie Y., parc. č. XXX/X o výmere 700 m² - dom, súpisné č. XXX. Podielové spoluvlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti vyporiadal tak, že nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného a uložil mu povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 27 050 € za vyrovnanie spoluvlastníckeho podielu, a to do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a štátu náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že zánikom manželstva účastníkov došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov a vzhľadom k tomu, že po troch rokoch od zániku bezpodielového spoluvlastníctva nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou a ani konečným rozhodnutím súdu v merite veci, nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto sporu, nadobudnutá počas trvania manželstva patrí do podielového spoluvlastníctva a podiely oboch účastníkov sú rovnaké. Konštatoval, že vzhľadom k tomu, že sa účastníci nedohodli na vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a rozdelenie nehnuteľnosti neprichádza do úvahy, súd prihliadol na to, že žalovaný túto nehnuteľnosť dlhodobo účelne užíva, prikázal ju do výlučného vlastníctva žalovaného. S poukazom na ustálenú všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti zistenú na základe znaleckého posudku, a to v sume 54 100 €, zavial žalovaného za ustupujúci podiel zaplatiť žalobkyni polovicu z tejto všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného rozsudkom z 26. februára 2013 sp. zn. 9 Co 4/2011

potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že v prejednávanej veci nebolo medzi účastníkmi sporné, že predmetná nehnuteľnosť bola nadobudnutá počas trvania manželstva a že po jeho zániku nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva či už dohodou alebo súdnym rozhodnutím. K vyporiadaniu predmetnej nehnuteľnosti preto došlo podľa zákonnej domnienky, a teda platí, že je v podielovom spoluvlastníctve a že podiely účastníkov sú rovnaké. Poznamenal, že vzhľadom na to sa nemohol zaoberať námietkami žalovaného týkajúcimi sa toho, ako sa kto zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí a na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, nakoľko na tieto námietky by bolo možné prihliadnuť len v rámci konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva. Uzavrel, že keďže medzi účastníkmi nedošlo k dohode a žalovaný nenamietal správnosť prisúdenia predmetnej nehnuteľnosti do jeho výlučného vlastníctva a v odvolaní nenamietal ani správnosť výšky sumy, ktorú má žalobkyni vyplatiť, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). K námietke žalovaného, že žalobkyňa sa vyhla vyporiadaniu majetku, odvolací súd uviedol, že žalovaný mal dostatočnú dobu na to, aby sa sám pokúsil o vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, či už dohodou alebo v súdnom konaní, ak tak neurobil, musí niesť dôsledky tohto konania resp. nekonania. Za neopodstatnenú považoval aj námietku žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonával ním navrhnuté dôkazy, ktoré boli navrhnuté v jeho vyjadrení z 29. apríla 2005, pretože v tomto podaní nie sú uvedené žiadne návrhy na vykonanie dokazovania. K návrhu žalovaného, aby bolo zistené, ako žalobkyňa získala list vlastníctva bez jeho vedomia, uviedol, že z výpisu listu vlastníctva vyplýva, že tento bol založený na základe rozhodnutia o pridelení súp. čísla, teda na základe rozhodnutia správneho orgánu, ktoré možno preskúmať len na základe samostatného podania oprávnenej osoby za splnenia zákonných podmienok. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a celé konanie je postihnuté inou vadou. Uviedol, že už aj pred dokazovaním tvrdil, že výpis z LV č. XXX mu bol prvýkrát ukázaný sudkyňou na pojednávaní a že zápis do katastra bol vykonaný bez jeho vedomia a najmä podpisu na žiadosti. Navyše súdy nebrali do úvahy ani jeho tvrdenie, že medzi ním a žalobkyňou ani nemohlo vzniknúť podielové spoluvlastníctvo, pretože nevzniklo ani to bezpodielové. Mal za to, že objektívna pravda môže byť zistená len výsluchom jeho detí, čo mu je stále odmietané. Uzavrel, že jeho manželstvo bolo usporiadané len do rozhodnutia o začatí stavby a so svojou družkou žije v tomto dome od roku 2000 a nie od roku 2007 ako to nesprávne konštatoval súd. Uviedol, že trvá na vypočutí jeho troch detí ako aj ďalších osôb, ktoré v dokazovaní navrhol vypočuť a ktorí potvrdia jeho pravdivé tvrdenia. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhla podané dovolanie v celom rozsahu odmietnuť.

5. Dovolanie žalobcu bolo podané 9. mája 2013. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s o zákonom, skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania. Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné :

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolateľ dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež namietaná vada konania (§ 237 ods. 1

písm. f/ O.s.p.).

9. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ za odňatie možnosti konať pred súdom považuje nedostatočne zistený skutkový stav a nevykonanie ním navrhovaných dôkazov súdom prvej inštancie a odvolacím súdom.

10. K týmto námietkam dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nešlo o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

11. Z obsahu dovolania tiež vyplýva, že dovolateľ vytýkal súdom nevykonanie navrhovaného dôkazu - výsluch svedkov. Súd v občianskom súdnom konaní nebol viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nebol ani povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten-ktorý dôkaz) mohlo mať za následok len neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000). Najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý bol určený na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 237 O.s.p., § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nebolo možné úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemohol dovolací súd už len z toho dôvodu, že nebol oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, nemal možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať.

12. Pokiaľ dovolateľ naznačoval v dovolaní aj nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižšieho stupňa, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

13. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.